

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาในหมวดวิชาภาษาไทยนี้ ได้มีผู้คนควาและทำการวิจัยมาบ้างแล้ว อาทิ เช่น ในปีการศึกษา ๒๕๐๐ น.ส. เปี่ยมศรี นาคพัฒน์ ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาไทย ให้ชื่อว่า " วิธีสอนแต่งไทย ในชั้นมัธยมปลาย " โดยส่งแบบสอบถาม ใช้จำนวนประชากรนักเรียนชั้นมัธยมปลาย ๒๕๐ คน ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในจังหวัดพระนคร รวม ๙ โรงเรียน และใช้จำนวนประชากรครูจากโรงเรียนที่สุ่มตัวอย่างดังกล่าว ๒๒ คน ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียน ๑๕๒ คนจากจำนวน ๒๕๐ คน ชอบเรียนวิชาแต่งไทย เหตุผลที่ชอบ คืออยากระบายความรู้สึกนึกคิด ชอบเล่าเรื่องที่คิดขึ้นเองและได้อ่านมา ได้แต่งเรื่องที่น่าสนใจและแต่งแล้วได้ผลดี ทั้งครูยังช่วยแนะนำก่อนลงมือแต่งและให้เลือกหัวข้อความที่นักเรียนชอบ ส่วนพวกที่ไม่ชอบวิชานี้มีเหตุผลว่า แต่งไม่ได้ดี มีความรู้แต่เขียนไม่ออก ไม่มีความรู้ในเรื่องที่เขียน เลือกหัวข้อเองไม่ถูก ครูตั้งหัวข้อความใจครูโดยไม่ช่วยแนะนำทำให้นักเรียนไม่ชอบวิชาแต่งไทย ในทำนองนี้ ผู้วิจัยพบว่า จากจำนวนครูผู้ตอบแบบสอบถาม ๒๒ คน มีครูชอบสอนวิชาแต่งไทย ๑๑ คน โดยมีเหตุผลว่าชอบอ่านเรื่องแปลก ๆ ของนักเรียนและเห็นว่า เป็นวิชาที่วัดความรู้ภาษาไทยของนักเรียนได้ดีทั้งครูก็สนใจชอบแต่งเองอยู่แล้ว ส่วนครูพวกที่ไม่ชอบมีเหตุผลว่าไม่ถนัดในการแต่ง แต่งเองได้แต่แนะนำไม่ถูก ไม่มีเวลาตรวจแบบฝึกหัด นักเรียนส่วนมากแต่งไม่ได้ดี ไม่รู้จะหาเรื่องอะไรมาให้นักเรียนแต่ง ดังนั้นจะเห็นได้ว่า มีนักเรียนมากกว่าร้อยละ ๖๐ ชอบวิชาแต่งไทย และมีครูร้อยละ ๕๐ ชอบสอน

เปี่ยมศรี นาคพัฒน์ วิธีสอนแต่งไทยในชั้นมัธยมปลาย วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๐

วิชาแห่งประเทศไทย ในการนี้ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า วิชาแห่งประเทศไทยเป็นวิชาทักษะ ซึ่งต้องอาศัยความชำนาญเป็นหลักสำคัญ จึงจำเป็นต้องให้นักเรียนได้ฝึกหัดแต่งบ่อย ๆ

ต่อมาในปีการศึกษา ๒๕๐๑ น.ส.ศิธร แสงธนู และคณะ^๒ ได้วิจัยปัญหาการสอนภาษาไทย ชื่อว่า " การสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลาย ในโรงเรียนปัจจุบัน " ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้สำรวจการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมปลายทุกวิชาได้แก่ วรรณคดีไทย หลักภาษา ย่อความ เรียงความ จดหมาย และเขียนไทย โดยใช้วิธีการสังเกตการเรียนการสอนและสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย โรงเรียนที่ได้ไปสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลาย คือ โรงเรียนรัฐบาล ๔ โรงเรียนในจังหวัดพระนครและธนบุรี ผลของการสำรวจเฉพาะวิชาหลักภาษาไทย มีดังนี้

๑. การสอน ครูใช้วิธีอธิบายพร้อมยกตัวอย่างประกอบ ครูบางคนยังคงใช้ตัวอย่างเดิมจากหนังสือไวยากรณ์ ครูบางคนก็สอนในสิ่งที่ใกล้ตัวนักเรียน ตัวอย่างที่ยกก็ใช้สิ่งที่เห็น ๆ เช่น ใช้ชื่อนักเรียนมาประกอบการสอนเรื่อง คำสนธิ เป็นต้น นอกจากครูจะสอนโดยวิธีอธิบายแล้วก็ใช้วิธีให้นักเรียนหาตัวอย่างมาประกอบเองแทนที่ครูจะหาให้ทั้งหมด

๒. การเรียน ส่วนมากนักเรียนไม่ค่อยสนุก แต่ก็สนใจตอบติ นักเรียนมีความรู้สึกว่าการถามที่ครูใช้ไม่ค่อยมีประโยชน์ คะแนนก็น้อย สิ่งที่เรียนแล้วเอามาใช้ในการพูดประจำวันไม่ค่อยได้ เช่น การเขียนเรื่องคำอุปมา เป็นต้น ในภาษาพูดนักเรียน นักเรียนละคำอุปมาไว้ก็พูดกันรู้เรื่อง ทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายที่จะจำชื่อของคำชนิดต่าง ๆ เช่น คำวิเศษณ์ ก็มีชื่อเป็นภาษาบาลี นักเรียนไม่ต้องการรับกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ครูให้ เพราะยากแก่การจดจำ

---

^๒ ศิธร แสงธนู และคณะ การสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนปัจจุบัน วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๑

๓. อุปกรณ์ มีหนังสือไวยากรณ์ของพระยาอุปกิตศิลปสารและของคนอื่น ๆ ที่ครูใช้เป็นหลักในการสอน บางครั้งก็มีตำราซึ่งครูเวียนมาหรือนักเรียนรุ่นก่อน ๆ จกไว้เป็นเครื่องมือสอน นอกจากนั้นก็ไม่มีอุปกรณ์พิเศษอื่น ๆ ที่จะช่วยให้เกิดสนใจเรียนวิชานี้

๔. สภาพและบรรยากาศในห้องเรียน ขึ้นอยู่กับครูและเวลาที่สอน ครูบางคนพยายามจะสอนให้สนุก แต่นักเรียนไม่ร่วมมือด้วย ครูบางคนไม่มีการตั้งใจ หรือแม้แต่การนำเข้าสู่บทเรียน

๕. ทักษะคติของครูต่อการสอนวิชานี้ จากการสัมภาษณ์ครู ครูน้อยคนนักที่ชอบสอนวิชานี้ ส่วนมากถูกบังคับให้สอน ถ้าครูใหม่มาก็ส่งต่อให้ ครูที่สอนปัจจุบันซึ่งเป็นครูที่สำเร็จมาใหม่ ๆ หรือมิฉะนั้นก็สอนมานานตั้งแต่ ๑๐ กว่าปีขึ้นไป ครูไม่ทราบว่า จะเอาวิธีสอนแบบไหนมาสอนให้นักเรียนสนใจได้ ทั้งไม่มีการสอนสัมพันธ์กับวิชาอื่นอีกด้วย นอกจากนั้นครูทราบว่านักเรียนส่วนมากไม่ชอบวิชานี้แต่ก็ไม่ทราบว่า จะหากิจกรรมหรืออุปกรณ์อะไรมาทำให้การสอนดีขึ้น

๖. การวัดผล ครูวัดผลการเรียนในชั่วโมงโดยวิธีสอบถามครูบางคนก็ให้ทำแบบฝึกหัดในห้องเรียน

ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนว่าควรสอนโดยใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสม และควรวัดผลเป็นระยะ ๆ แล้วเก็บไว้ร่วมกับคะแนนปลายปี

ต่อมาในปีการศึกษา ๒๕๐๒ สุณีย์ เกรือนิด^๓ ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการใช้ภาษาไทยของนักเรียน ให้ชื่อว่า "ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย" ผู้วิจัยบางท่านดำเนินการวิจัยโดยค้นคว้าจากหนังสือ และสอบถามผู้เชี่ยวชาญทางภาษาไทย ผลของการวิจัยสรุปข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมปลายได้ดังนี้

001548

๑. ครูมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาไทย ทำให้นักเรียนพลอยไม่สนใจไปด้วย

^๓ สุณีย์ เกรือนิด ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย
วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๐๒

๒. หลักสูตรกำหนดชั่วโมงเรียนมีจำนวนน้อยไม่พอเพียง
๓. อิทธิพลของศัพท์แสลง (Slang) ทำให้ภาษาวิบัติ
๔. การนำเอาภาษาอื่นมาใช้ในภาษาไทยทำให้ภาษาปะปนกัน ไร้อัตลักษณ์ ๗ ถูก ๗
๕. สื่อมวลชน เช่น ป้ายประกาศโฆษณา วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และหนังสือพิมพ์ที่มักใช้คำแสลง ๗ เป็นตัวอย่างทำให้นักเรียนใช้ภาษาผิดไปด้วย
๖. ความเปลี่ยนแปลงของภาษาอันเนื่องมาจากอิทธิพลภายนอก เช่น การเปลี่ยนแปลงวิธีเขียนหนังสือไทย ในสมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม แล้วสมัยปัจจุบันกลับมาเขียนตามหลักเดิม ทำให้เกิดการพันเพี้ยนในการเขียนภาษาไทย

จากสิ่งที่ค้นพบดังกล่าว ผู้วิจัยเสนอแนะว่าครูควรสนใจการสอนภาษาไทยให้มากขึ้นและควรสร้างทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทยให้แก่นักเรียน และครูที่ไม่ได้สอนภาษาไทย โดยเฉพาะก็ควรจะได้ร่วมมือกับครูภาษาไทยในการแก้ไขข้อบกพร่องของการเรียนภาษาไทยของนักเรียน

ต่อมาในปีการศึกษา ๒๕๐๖ ประสงค์ ราชณสุข ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาไทย ชื่อว่า "ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนครและธนบุรี" การวิจัยสรุปผลได้ดังนี้

๑. ครูชายและครูหญิงมีทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน คือ ครูชายมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนมากกว่าครูหญิง
๒. ครูที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนวิชาหลักภาษาไทยแตกต่างกัน คือ ครูที่มีอายุมากมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการสอนมากกว่าครูที่มีอายุน้อย
๓. ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาไทยต่างกัน คือครูปริญญาทางวิชาการที่มีวุฒิกุศรศวก มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการสอน มากกว่าครูที่มีวุฒิทางวิชาการแต่ไม่มีวุฒิกุศร

ประสงค์ ราชณสุข ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา
ในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนครและธนบุรี วิทยานิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๐๖

๔. ครูที่ได้สอนวิชาภาษาไทยมาแล้วในระยะต่าง ๆ กันมีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน คือ ครูที่สอนมา ๑๓ ปีขึ้นไปมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนมากกว่าครูที่สอนน้อยกว่า และครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี มีทัศนคติไม่ดีกว่าการสอนมากกว่าครูกลุ่มอื่น

๕. ครูสอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน คือ ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติไม่ดีกว่าการสอนมากกว่าครูที่สอนชั้นอื่น

๖. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน คือ ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลใดก็ตาม ถ้าสมัครสอนเองด้วยใจรักรวมอยู่ด้วยแล้ว มีทัศนคติที่ดีต่อการสอนมากกว่าครูที่ไม่ได้สอนด้วยใจรัก

๗. ครูสอนวิชาภาษาไทยมีทัศนคติต่อคำ "ก้าวหน้า" ว่าหมายถึงการได้ไปศึกษาต่อในต่างประเทศ เป็นประการสำคัญมากกว่าประการอื่น

ในปีการศึกษา ๒๕๐๓ วิลัย รุยาพร^๕ ได้ทำการวิจัยคำลักษณนามในภาษาไทย การวิจัยนั้นทำเป็นภาษาอังกฤษ ให้ชื่อเรื่อง "Classifiers in Thai" ทำเนิการวิจัยโดยค้นคว้าหาคำลักษณนามจากหนังสือพิมพ์และหนังสือนิยายต่าง ๆ ผลของการวิจัยดังนี้

๑. ลักษณนาม เป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการเรียนการสอนหลักภาษาไทย ครูจำเป็นจะต้องสอนให้นักเรียนใช้ลักษณนามให้ได้เป็นครั้งแรกในการเรียนภาษาไทย เพราะในการอ่านหนังสือภาษาไทย เรามักจะพบว่ามีคำลักษณนามอยู่มากมาย เช่น ชาสองขา กิ่งไม้กิ่งนี้ วิชา ๓ แขนง นิคณะ ๗ คณะ พระสององค์ ฯลฯ

๒. ลักษณนามที่บอกถึงการนับสิ่งของต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเวลาระยะทาง น้ำหนักหรือสิ่งอื่น ๆ เช่น บาท สตางค์ ไมล์ ฯลฯ เป็นสิ่งที่เราต้องใช้เสมอ ๆ ถ้าขาดการเอาใจใส่ใช้ลักษณนามที่ถูกตองก็จะทำให้เกิดความสับสนได้ง่าย

^๕Vilai Ruyaporn, Classifiers in Thai, Thesis The Chulalongkorn University Graduate School Department of Education 1964.

๓. ลักษณะนามของภาษาไทยต่างกับภาษาอังกฤษ เช่น "โตกว่าสามเท่า" ภาษาอังกฤษใช้ว่า Three times bigger จะเห็นได้ว่า การเรียงคำในประโยคหรือวลีนั้นต่างกัน ในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ครูควรที่จะพึงเลี้ยงให้นักเรียนรู้จักวิธีใช้คำลักษณะนาม เพราะต้องใช้พูดกันเสมอ จึงมีความสำคัญยิ่งในการสอนหลักภาษาไทยแก่นักเรียน

ในปีการศึกษา ๒๕๐๓ นิสา อุดมผด^๖ ได้ทำทบทวนวิจัยเป็นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับหลักภาษาไทย ให้อธิบายเรื่องว่า "Compound Words in Thai" คำเนิ การวิจัยโดยค้นคว้าหาคำประสมที่ใช้จากตำราและหนังสืออ่านประกอบต่าง ๆ ผลของการค้นคว้าสรุปได้ดังนี้คือ ข้อสังเกตที่ได้จากข้อมูล แสดงว่า คำที่ใช้ในภาษาไทยนั้น เราจะนำมาแยกประเภทได้ยาก ทั้งนี้เพราะภาษาพูดที่เราใช้พูดเสมอ ๆ ในชีวิตประจำวัน ถึงแม้จะไม่ถูกต้องกับหลักภาษาไทยนัก แต่ก็สามารถสื่อความหมายได้เป็นอย่างดี ถ้าจะพูดให้ถูกต้องตามหลักภาษาไทยจริง ๆ แล้ว จะเป็นเรื่องที่ยุ่งยากมิใช่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้คำประสมในภาษาไทย บางครั้งเราฟังแล้วอาจจะเข้าใจไขว้เขว เช่น "บุญแจ๋วโบนี่ดีมาก" ตามหลักภาษาไทยเรายังไม่ถือว่าเป็นคำประสม แต่ถ้าเราพูดว่า "บุญแจ๋วคอกนี่ดีมาก" เป็นคำประสม คือ บุญแจ๋วประสมกับคอก เช่นเดียวกับ "ลูกเสือ" "พอลตา" "แม่มาย" "ชานา" "น้ำแข็ง" "เขม่น้ำ" "หางเสือ" ฯลฯ ซึ่งเราถือว่าเป็นคำประสมนั่นเอง ผู้ที่จะได้รับความยุ่งยากในการใช้คำประสมมากที่สุดคือ แก่ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทย ส่วนมากเราถือว่าผู้ใช้ภาษาคือคนไทยเป็นหลัก คือ ถ้าคนไทยพูดอย่างนี้แล้วสื่อความหมายก็ต้องถือว่าถูกต้องเป็นที่เข้าใจกัน คำประสมจึงใช้เป็นเสมือนส่วนประกอบของคำสองคำซึ่งอาจจะ เป็นคำที่มีความหมายทั้งสองคำ หรือไม่มีความหมายเลยก็ได้ แต่เมื่อมาประกอบกันแล้วจะกลายเป็นความหมายอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจจะสัมพันธ์หรือไม่สัมพันธ์กับคำเดิมเลย เช่น ลูก - น้ำ น้ำ - ตา แม่ - ยาย

^๖ Nisa Udomphol, Compound Words in Thai, Thesis The Chulalongkorn University Graduate School Department of Education 1964

กลายเป็นคำที่มีความหมายถึงสิ่ง ๆ หนึ่ง คือ ลูกน้ำ น้ำตา แม่นาย าดดา เป็นต้น
ผลงานวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ Chester W. Harris ได้เรียบเรียงผลงาน
วิจัยเกี่ยวกับการศึกษาไว้ในหนังสือชื่อว่า "Encyclopedia of Education Research"
กล่าวถึงวิชาไวยากรณ์ว่ามีบทบาทต่อหลักสูตรการสอนภาษาอย่างมากมาตั้งแต่ก่อน
ปี ค.ศ. ๑๘๕๐ กล่าวคือในการสอนภาษาอังกฤษจะต้องสอนไวยากรณ์เป็นหลัก ต่อมา
ไวยากรณ์ก็ยังเป็นเรื่องสำคัญโดยเฉพาะในการสอนเรียงความตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙
การสอนวิชาไวยากรณ์ถือเป็นเรื่องสำคัญยิ่งเพราะเป็นการปลูกฝังนิสัยความเป็นระเบียบ
ขึ้นในการใช้ภาษา ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษจึงต้องมีไวยากรณ์อยู่ด้วย ในการวิจัยนี้
ได้กล่าวถึงข้อเสนอแนะของกรรมการกรูปร่างหลักสูตรภาษาอังกฤษ ที่เรียกว่า

The Curriculum Commission of the National Council of
the Teachers of English ซึ่งเสนอไว้เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๓๖ ว่า
"การสอนไวยากรณ์โดยแยกสอนเป็นวิชาโดยเฉพาะจำต้องดำเนินต่อไป ทั้ง ๆ ที่ได้
มีผู้พิสูจน์แล้วว่าวิชาไวยากรณ์ควรจะสอนร่วมกับวิชาอื่น ๆ"

เหตุผลของการทดสอบหาความสัมพันธ์กันระหว่างวิชาไวยากรณ์ เรียงความ
และวรรณคดี สรุปผลได้ว่า วิชาทั้ง ๓ นี้ มีความสัมพันธ์กันน้อยมาก หรือแทบจะกล่าว
ได้ว่าไม่มีความสัมพันธ์กันเลย ทั้งนี้เพราะการสอนไวยากรณ์ไม่มีความสัมพันธ์หรือช่วย
ให้เขียนและจำภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นเลย โดยทั่วไปการวิจัยได้ชี้ให้เห็นว่าความรู้ทาง
ไวยากรณ์ไม่มีส่วนฝึกให้ใช้ภาษาหรือช่วยให้เกิดทักษะในการใช้ภาษามากนัก เพียงแต่ช่วย
ให้เข้าใจประโยคดีขึ้น เลยทำให้เห็นไปว่าการสอนภาษาอังกฤษนั้นไม่ควรจะใช้ไวยากรณ์
แต่ความจริงแล้ว มีเชื่อว่าไวยากรณ์จะไม่มีค่าเสียเลย ไวยากรณ์สำคัญที่เป็นมาตรฐาน
การใช้ภาษาที่ถูกต้องมากกว่าที่จะนำมาใช้เป็นแนวการสอนทักษะทางภาษา

^๓ Chester W. Harris, Encyclopedia of Educational Research,
Third Edition, The Macmillan Company; New York 1960, p. 459.

ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๓๖ Shatter and Barnes, Water " ได้
 ทำการวิจัย ชื่อว่า "The Situation as Regards English" ผลของการวิจัย
 สรุปได้ว่า การใช้ความรู้ทางภาษาให้เกิดประโยชน์นั้นไม่จำเป็นต้องใช้ไวยากรณ์
 เป็นหลักใหญ่ การยึดถือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางไวยากรณ์ โดยถือว่าไวยากรณ์จะทำ
 ให้การใช้ภาษาถูกต้องสมบูรณ์ควรจะเลิกเสียไปแล้ว การเรียนภาษาต่างประเทศ
 ในด้านทักษะการใช้ภาษาให้สำเร็จควยดีไม่จำเป็นต้องอาศัยความรู้ทางด้านไวยากรณ์
 มากนัก แต่ควรจะมีการฝึกทักษะในการสร้างประโยค การพูดและการเขียน

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ Dee Holden Wikinson แห่ง
 มหาวิทยาลัยโคโลราโด ได้ทำการวิเคราะห์หลักสูตรศิลปภาษา ให้ชื่อว่า
 " Analysis of a Program for the Implementation and Evaluation
 of a language Arts Curriculum " ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย
 โดยส่งแบบสอบถามครูและนักเรียนเพื่อสอบถามทัศนคติของครูในการสอนการใช้หลักสูตร
 การอบรมครูเกี่ยวกับการสอนศิลปภาษา ตลอดจนการเรียนการสอนวิชานี้ นอกจากนี้
 ยังได้สังเกตการสอนในห้องเรียนเพื่อดูผลการเรียนของนักเรียน โดยใช้ประชากร
 นักเรียนที่พูดภาษาสเปน แล้วมาเรียนภาษาอังกฤษในชั้น ๘ รวม ๓ ห้อง และนักเรียน
 ที่เรียนมาเรียนวิชาไวยากรณ์ วรรณคดีและเรียงความรวมกันรวม ๓ ห้อง วิธีการ
 ทางสถิติที่ใช้วัด คือ median and Inter Quartile range ผลของการ
 วิจัยสรุปได้ว่า ครูส่วนมากไม่ได้ยึดเอาหลักสูตรมาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรม
 ขึ้นสอนมากนัก แต่ถือว่าหลักสูตรเป็นเพียงจุดหมายในการสอนและเป็นสิ่งที่ช่วยให้ครู
 คัดสินใจได้ว่าจะสอนอะไร หลักสูตรเป็นแนวทางในการตั้งจุดหมายและกำหนดเนื้อหา
 วิชาที่ครูจะสอนมีครูจำนวนน้อยที่ใช้หลักสูตรเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมขึ้นสอน ทั้งนี้

Shatter, M.E., and Barnes, Walter, The Situation as
 Regards English, N.E.A. Department of Supervisor and Directors
 of Instruction, 1936, p. ๙93.

Dee Holden Wikinson "Analysis of a Program for the
 Implementation and Evaluation of a Language Arts Curriculum"
 Dissertation Abstract, Volume 2I, Nos. 10-12 Apr-June 1961
 Author Index, p. 3026-3027.

จะเป็นได้ว่าหลักสูตร เป็นเพียงจุดหมายในการสอนศิลปภาษา แต่ไม่ได้เป็นอุปกรณ์ที่จะนำเอามาใช้ปฏิบัติการสอนในห้องเรียน

ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ John Beecher Tallent^{๑๐} แห่งมหาวิทยาลัยเทนเนสซี ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาของการประเมินผลวิธีสอนวิชาไวยากรณ์อังกฤษแบบเก่าและแบบใหม่ให้ชื่อว่า " An Experimental Evaluation of the Teaching of English Grammar By Traditional and Structural Methods " ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่จะดูว่าจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ ถ้าแยกนักเรียนชั้น ๑๐ ออกเป็น ๒ กลุ่มแล้วสอนวิชาไวยากรณ์อังกฤษแบบเก่าคือ Traditional Method กลุ่มหนึ่ง กับสอนแบบใหม่คือ Structural Linguistic Method อีกกลุ่มหนึ่งเปรียบเทียบประสิทธิภาพของวิธีสอน ๒ วิธีนี้ว่านักเรียนจะมีความสามารถในการจำและตีความหมายประโยคใดก็ต่างกันเพียงไร และเพื่อสำรวจทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาไวยากรณ์อังกฤษจาก ๒ วิธีนี้ว่า วิธีใดจะทำให้ให้นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนวิชาไวยากรณ์อังกฤษที่ดีที่สุด โดยเอานักเรียนชั้น ๑๐ มาแบ่งเป็น ๒ หมู่เท่า ๆ กัน แล้วสอนวิชาไวยากรณ์ด้วยวิธีต่าง ๆ ตลอดปีการศึกษา ๑๙๖๐ ถึง ๑๙๖๑ กลุ่มบังคับสอนโดยวิธีเก่า ส่วนกลุ่มทดลองสอนโดยวิธีใหม่ ผลของการวิจัยสรุปได้ดังนี้

- ๑. ความสามารถในการใช้ภาษาและความเข้าใจในภาษา จากการหาคำตัวกลางของนักเรียนทั้ง ๒ กลุ่มได้ผลว่าไม่แตกต่างกัน
- ๒. เมื่อนำนักเรียนทั้ง ๒ กลุ่มมาทดสอบรวมกัน ปรากฏผลว่า นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาสูงในกลุ่มทดลอง ได้คะแนนค่อนข้างสูงกว่านักเรียนที่มีระดับสติปัญญาสูงเท่า ๆ กันซึ่งอยู่ในกลุ่มบังคับ และนักเรียนที่มีสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลางในกลุ่มทดลองได้ระดับค่อนข้างสูงกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง ส่วนนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาต่ำ

^{๑๐}John Beecher Tallent "An Experimental Evaluation of the Teaching of English Grammar by Traditional and Structural Method " Dissertation Abstracts, Volume 22, Nos. 7-9, Jan-Mar. ๑962 Author Index p. 2392.

ในกลุ่มบังคับไคคะแนนค่อนข้างจะสูงทีเดียว

๓. นักเรียนทั้งสองกลุ่มแสดงให้เห็นว่ามีความสามารถในการจำและตีความหมายประโยคไคคี่ขึ้น แต่นักเรียนกลุ่มบังคับมีความสามารถมากกว่าเล็กน้อย

๔. นักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้ นักเรียนหญิงมีความสามารถในทางภาษาได้ดีกว่านักเรียนชาย นักเรียนหญิงในกลุ่มบังคับมีความสามารถกว่านักเรียนกลุ่มทดลอง

๕. นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาต่ำในกลุ่มบังคับมีความสามารถในการเรียนไวยากรณ์อังกฤษมากที่สุด นึกกับนักเรียนในกลุ่มทดลองซึ่งส่วนมากเป็นนักเรียนที่มีสติปัญญาสูง ซึ่งจะเรียนวิชาไวยากรณ์อังกฤษไคคี่

๖. หักคะแนนที่ตัดออกการเรียนวิชาไวยากรณ์อังกฤษ ค่อนข้างลดลงทั้งสองกลุ่ม กล่าวคือกลุ่มบังคับลดลงร้อยละ ๕ และกลุ่มทดลอง ลดลงร้อยละ ๕๐ ส่วนหักคะแนนที่ไม่ชอบเรียนวิชาหลักภาษาอังกฤษของนักเรียน ลดลงร้อยละ ๓ ในกลุ่มบังคับ แต่กลุ่มทดลองกลับเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยชี้ให้เห็นว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมคือแบบที่เรียกว่า Traditional Method มีความสามารถในการจดจำแยกแยะประเภทของประโยค เรียนวิชาไวยากรณ์ไคคี่ดีกว่า และมีทัศนคติที่ต่อวิชานี้มากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบใหม่ที่เรียกว่า Structural Method เล็กน้อย

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๒ Craig Giffen Swanger แห่งมหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการฝึกหัดครูของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในมลรัฐ เพนซิลเวเนีย ชื่อว่า " The Preparation of Present English Teachers in the Public Secondary Schools of Pennsylvania " ผู้วิจัยใช้วิธีส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวนประชากรครูในรัฐเพนซิลเวเนียที่ตอบแบบสอบถามมี ๕๕๕ คน แบบสอบถามนี้ถามเกี่ยวกับขอบเขตของการฝึกหัดครู ประสิทธิภาพ ฐานะและเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร

๑๑
Craig Giffen Swanger " The Preparation of Present English Teachers in The Public Secondary Schools of Pennsylvania " Dissertation Abstracts, Volume 23, Nos. I2 Part I-2, I963 Index p. 46I7 - 46I8.

ของการฝึกหัดครู ประสิทธิภาพและฐานะของครู

การรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็น ๒ ภาค คือข้อมูลเกี่ยวกับการฝึกหัดครู ประสิทธิภาพและฐานะของครู และข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาวิชาที่ใช้อยู่สอนในโรงเรียนมัธยมกับวิชาเอกวิชาโทที่ครูเคยเรียนในสถาบันฝึกหัดครู ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ๕๕๕ คน มีร้อยละ ๒๒.๓ (๑๒๔๕ คน) มีชั่วโมงสอนวิชาอื่นมากกว่าชั่วโมงสอนวิชาภาษาอังกฤษ ครูจำนวนมากเคยเรียนเนื้อหาวิชาการที่สอนมาน้อย คือ มีครูร้อยละ ๘ (๒๕๓๓ คน) ไม่เคยเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกมาก่อน ครูบางคนเรียนภาษาอังกฤษมานานย หรือแทบจะไม่ได้เรียนเลย อย่างไรก็ตามกิตติในคานาวุฒิครูครูมีวุฒิสองพอดวรร มีครูเพียง ๑๓๐ คนเท่านั้นที่ได้รับการศึกษาค่ากว่าระดับปริญญา จากวิทยาลัย ในด้านประสิทธิภาพการสอน ครูส่วนมาบยังขาดประสิทธิภาพในการสอน และบางคนไม่ได้เรียนวิธีสอนมาโดยตรง มีครูเพียง ๑ ใน ๓ เท่านั้นที่มีประสิทธิภาพในการสอนมากและเรียนวิธีสอนมาจากวิทยาลัย ในด้านเนื้อหาวิชาผู้วิจัยพบว่า วิชาไวยากรณ์อังกฤษและการใช้ภาษาว่าด้วยการพูด และการเขียน เป็นวิชาที่ครูภาษาอังกฤษเห็นว่ามีคุณค่ามากที่สุดในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนวิชาวรรณคดี ประวัติความเป็นมาของภาษาอังกฤษและวิชาการหนังสือพิมพ์นั้น ครูส่วนมากเห็นว่าเป็นวิชาที่มีคุณค่าน้อยที่สุด

ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๖๒ Fred Elbert Stanton^{๑๒} แห่ง มหาวิทยาลัยวอชิงตันสเตท ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของหนังสือแบบเรียนวิชาไวยากรณ์อังกฤษที่ได้วางโครงการกำหนดให้ใช้ในระดับชั้นที่ ๙ ให้ชื่อว่า " Effectiveness of a Programmed Text on the Retention of the Ninth Grade Level " " จำนวนประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นที่ ๙ รวม ๑๒ ห้อง ใช้นักเรียนในโรงเรียนชั้นมัธยมต้น ๓ โรงเรียนและนักเรียนมัธยมปลาย ๑ โรงเรียนที่อยู่ในวอชิงตัน

^{๑๒}Fred Elbert Stanton, " Effectiveness of a Programmed Text on the Retention of the Ninth Oral Level" Dissertation Abstracts, Volume 23, Nos, I2, Part I-2, Index, I963 p. 46I8.

รวม ๒๕ คน แล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น ๒ พวกคือ พวกที่จะทำการทดลอง โดยการสอนตามแบบเรียนที่ได้วางโครงการไว้พวกหนึ่ง เรียกว่า Experimental group มี ๑๒ คนพวกหนึ่งกับพวกที่ครูจะสอนแบบบรรยายให้ฟัง เรียกว่า Control group อีกพวกหนึ่ง มีจำนวน ๑๓ คน แล้วให้ครู ๒ คน ให้แต่ละคนทำการสอนนักเรียนทั้ง ๒ พวกโดยแยกเป็นกลุ่มย่อยตามจำนวนครู ผู้วิจัยทำการวิจัยโดยวิธีหาคาสัมพันธ์ (Correlation) คือโดยให้ครูสอนวิชาไวยากรณ์อังกฤษแก่นักเรียนที่จะทำการทดลองด้วยการใช้หนังสือแบบเรียนชนิดที่เรียกว่า Programmed Text เป็นเวลา ๘ อาทิตย์ ส่วนนักเรียนอีกพวกหนึ่งให้เรียนโดยฟังครูบรรยาย ไม่ใช้หนังสือแบบเรียนนั้น ต่อจากนั้นให้นักเรียนทั้งหมด ๒๕ คน เรียนไวยากรณ์อังกฤษโดยฟังคำบรรยายจากครู ไม่ใช้หนังสือแบบเรียนแล้วทำการสอบ ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยครูทดลองใช้หนังสือแบบเรียนที่วางโครงการไว้ มีความรู้และความสามารถในการจดจำวิชาไวยากรณ์อังกฤษดีกว่านักเรียนที่ครูสอนโดยใช้หนังสือแบบเรียนอื่นซึ่งไม่ใช้หนังสือแบบเรียนที่วางโครงการไว้